

Vratislav Mlčoch

LASKÁNÍ

Vydavatelství VRAM

Vratislav Mlčoch

LASKÁNÍ

Vydavatelství VRAM

Má milovaná Dituška (pastel)

Vratislav Mlčoch

Vydavatelství VRAM

Motto

A POČÁTKU BYLA LÁSKA, ZE KTERÉ VŠE POCHÁZÍ A KTERÁ SE NADE VŠÍM KLENE, A AŽ VŠE POMINE, LÁSKA TU ZŮSTANE. ... NENÍ NIC KRÁSNĚJŠÍHO NEŽ DVA LIDÉ LEŽÍCÍ SI V NĀRUČÍ KDYŽ S NIMI LEŽÍ LÁSKA. POKUD ALE VEDLE NICH LEŽÍ ŽĀRLIVOST, LÁSKA TAM NENÍ.

(Pobádky Tisíce a jedné noci)

ANŽELSTVÍ JE PONĚKUD NEBEZPEČNOU INSTITUCÍ, VYNÁŠEJÍCÍ NA POVRCH TY NEJTEMNĚJŠÍ STRUNY KAŽDĚHO NITRA, KAŽDĚHO PÁRU, VČETNĚ LIDÍ, KTERĚ JAKO JEDNOTLIVCI OPLÝVALI MNOŽSTVÍM POZITIVNÍCH VLASTNOSTÍ.

(Martina Formanová: Skladatelka voňavého prádla)

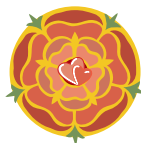

© Vratislav Mlčoch 2010

© Illustrations Vratislav Mlčoch 2010

© Vydavatelství VRAM 2010

ISBN 978-80-904416-1-3

Věnování

Mé milované Ditušce, díky které, kvůli které a pro kterou vznikla nejen tato knížka, ale díky které, kvůli které a pro kterou nyní žiji a to nejen v přeneseném slova smyslu, ale doslova. Lásko moje, děkuji Ti nejen za tuto knížku, ale za celý svůj nynější život, který se Ti počátkem tohoto roku podařilo téměř na poslední chvíli zachránit.

Knížku jsem začal psát v nemocnici, kam jsi mne dostrkala abych předčasně nezemřel smířen s osudem a Bohem a kde mi bylo po Tobě neskutečně smutno i když jsme se viděli každé odpoledne, a postupně dokončil doma při ambulantní léčbě mé nemoci.

Děkuji Ti za Tvou lásku, starostlivost a péči kterou jsi mi věnovala a stále věnuješ a také bych Ti chtěl poděkovat, lásko moje, za laskavou pozornost se kterou jsi naslouchala mému předčítání jednotlivých částí knížky a za Tvé přínosné připomínky k jejímu textu a ilustracím. I když jsem občas musel hodně přepisovat, knížce to rozhodně prospělo.

V Nitře v červenci 2010.

Východ slunce nad pohorím zázraků (akvarel a pastel)

Napsal jsem tuto knížečku pro tebe, Dituško má milovaná,

protože jsem chtěl, abys měla památku na mne a na mou lásku, jaká byla v počátcích našeho vztahu. Nevím totiž, kolik času mi moje nemoc poskytne a zda bych byl psychicky schopen psát o lásce, kdyby vývoj mé nemoci vzal nepředpokládaný a rychlý spád. Holčičko moje, nic si tak nepřeji jako s tebou šťastně žít ještě dlouhou řadu let a mám právě teď, když to píši, plné oči slz, ale reálně nejsem pánem svého času a svojí budoucnosti. Mohu jen doufat a proto bych ti tu chtěl nechat památku na sebe a na naše láskyplné dny.

Ale nebuďme morbidní. Může dojít k mnohem méně tragickému vývoji. Během měsíců, kdy spolu žijeme, se bouřlivě vyvíjíš a svoboda, kterou jsi nedávno získala, na tebe působí jako živá voda. Nevím, kdy a kde se tvůj vývoj zastaví, a je docela možné, že ti v jistém okamžiku přestane stačit všechno to, co jsem ti schopen poskytnout, a ty si najdeš za mne náhradu. I teď mám v očích slzy ale nedá se nic dělat, tato možnost je stejně reálná jako ta předchozí. Možná ti někdy potom někdy přijde vhod připomínka našich krásných společných chvil, jak jsou zachyceny v této knížečce.

Je tu ještě třetí možnost. Může se také docela dobře stát, že žádný z předchozích scénářů se nenaplní a my budeme spolu žít dlouhou řadu let. I pak by ti mohla přijít vhod nezpochybnitelná vzpomínka na naše první společné měsíce naplněné láskou,

nadějí a vírou. Možná se ti tato vzpomínka bude hodit, abys mi připomněla, jaký jsem býval a na co všechno jsem v průběhu let rezignoval. A bude to pádný důvod k tomu, abych se změnil k lepšímu a vrátil se k praxi našich prvních dní. A bude to tak správné, žádoucí a nutné pro naše další společná šťastná léta.

Kéž by jich, má nejmilovanější, bylo požehnaně. Kéž by naše láska nikdy nevyhasla, kéž bychom dokázali spolu stále šťastně a spokojeně žít a navzájem se respektovat. Kéž by láska, díky které vznikla tato knížka, nás provázela po všechny naše společné dny.

V Nitře v červenci 2010

První pohádka o mušličce

DÁL SE MI, LÁSKO MOJE, TAKOVÝ ZVLÁŠTNÍ SEN. NEVÍM PROČ A JAK, ALE BYL JSEM V TEMNÉ HLUBOKÉ JESKYNI A PO PÁS V ŘÍDKÉM A PÁCHNOUCÍM BAHNĚ JSEM SE POMALU BRODIL HLOUBĚJI DO TEMNOT.

Nevím, co jsem tam hledal a proč jsem tam vůbec lezl, ale něco mne táhlo dál a dál i když jsem se v té temnotě velice bál a neviděl jsem kam jdu ani kam došlapuji, protože jsem neměl žádnou lampu. Tak silné bylo to nutkání, kterému jsem podléhal. Jak jsem se tak brodil v tom řídkém bahně, znenadání jsem nohou narazil na velký tvrdý předmět. Ohnul jsem se a rukama jsem nahmatal jakousi truhlici s rukojeťmi na bocích. Instinkt mi řekl, že toto je přesně to, co jsem hledal. Uchopil jsem tu truhlici, s obtížemi ji zvedl protože byla těžká, otočil jsem se a vydal se na zpáteční cestu k malému světlému bodu v dálce, ke vchodu do jeskyně.

Cesta zpět byla ještě mnohem obtížnější, protože truhlice byla opravdu hodně těžká a špatně se nesla, já byl navíc stále po pás v bahně a musel jsem nakračovat velice opatrně, abych neupadl, nedej bože si nezlomil nohu nebo nezapadl do nějaké díry. Cestu jsem nohama doslova vyhmatával. Ale světlý bod v dálce se čím dál více zvětšoval jak jsem se k němu blížil, bahno bylo postupně stále mělčí a mělčí a já jsem se celý utahaný nakonec ocitl venku, truhlici stále v rukou.

Stál jsem na mořském pobřeží na jakémsi ostrově někde v tropickém moři – nejspíše na bájném Ostrově pokladů, kde si dávní piráti ukřývali svou kořist. S truhlicí stále v rukou jsem se dopotácel k moři a začal jsem ji pečlivě omývat v mořské vodě. Jak jsem ji postupně zbavoval ulpěného bahna, objevovala se mi před očima nádherná truhlice ze vzácného cizokrajného dřeva, tak krásného a cizokrajného, že jsem vůbec netušil jak se nazývá. Truhlice byla zdobena a chráněna umným kováním a opatřena bytelným zámekem.

S jistými obtížemi se mi podařilo odemknout zámek a truhlici otevřít. Když jsem ji otevřel, zatajil se mi dech. Byla po okraj naplněná drahocennými předměty a klenoty, drahokamy a velkými zlatými mincemi. Pomalu jsem se probíral těmi poklady, bral je do rukou a pozorně prohlížel. Bylo mi jasné, že jsem objevil poklad nesmírné ceny, že jsem z té temnoty a z toho odporného bahna vynesl něco, co dokáže změnit celý můj život, co navždy ovlivní můj osud. Když jsem nahoře mezi těmi drahocennostmi objevil i královský diadém, celý ze zlata a posázený drahokamy nesmírné ceny, věděl jsem s jistotou, že ten poklad jsi ty sama.

Postupně jsem se propracovával ke dnu truhlice. Další a další drahocenné předměty jsem bral do rukou a s velikou úctou a něhou je kladl do písku vedle truhlice. Doslova jsem se s nimi mazlil, kochal jsem se jejich krásou, umem, se kterým byly zhotoveny, a nádherou, kterou se honosily. Nakonec jsem se dostal až na samé dno. Mezi zlatými mincemi a drahokamy, které jsem v truhlici ponechával, tam ležela nevelká zlatá mušle, celá posázená drobnými rubíny a zdobená překrásnými rytinami, na kterých byly výjevy z milostného života antických bohů. Z její krásy mne přecházel zrak.

Mušličku jsem vyňal a nábožně si ji začal prohlížet. Hladil jsem ji, prsty jemně přejížděl po rytinách a rubínech, otáčel ji v rukou, voněl k ní a líbal ji, tak mne její nádhera uchvacovala. Jemně jsem přejížděl po jejím okraji, kde se otvírala, až jsem narazil na drobnou západku, která ji držela uzavřenou. Západka snadno povolila a mušlička se mi v rukou rozevřela. Jen jsem okouzlením vydechl. Uvnitř byla vyložena malými perličkami, jednou těsně vedle druhé, takže přímo sváděla k tomu, aby moje prsty jemně vklouzly dovnitř a polaskaly se s hladkostí a jemností těch perliček.

Mé prsty něžně klouzaly po perličkách a já jsem žasl. Perličky byly tak uloženy, že se pod mými prsty otáčely a přitom vydávaly jemné tóny, znějící mým uším jako rajská hudba. Pozvedl jsem mušličku až ke své tváři, abych lépe slyšel, a pokračoval v jemném laskání perliček. Hudba mne uchvacovala, nemohl jsem se jí nabažít. Zavřel jsem oči a zcela jsem se soustředil na svůj sluch a hmat. Zahy jsem se znal, že hudba se mění nejen podle tlaku a hbitosti mých prstů, ale že se její tóny mění i podle místa, kde se moje prsty pohybují.

Učil jsem se rychle a brzy jsem dokázal svými prsty vyhloudit v mušličce hotový symfonický koncert. Zaujalo mne to tak, že jsem přestal vnímat míjející čas. Seděl jsem na břehu jemně šumícího moře a naslouchal tónům znějícím z mušličky. Mé laskání perliček mělo nevídaný efekt. Jak jsem stále tu jemně, tu drsněji přejížděl vnitřkem mušličky a pronikal hlouběji a hlouběji, hudba postupně stále sílila a jakoby se přidávaly další nástroje symfonického orchestru. Nejprve to byly jen housle a flétny, nyní už zněly všechny smyčce a dechy včetně kontrabasů a tub.

Jak hudba sílila, tak se mušlička v mých rukou začínala chvět. Držel jsem ji jemně ale pevně aby mi nevyklouzla a neupadla do písku. Tóny hudby i chvění pod mými dotyky stále sílily až najednou u mého ucha zazněly hotové údery tympánů a chvění přerostlo v divoké otřesy. Na chvíli jsem se zarazil, ale vzápětí jsem pokračoval v laskání. Tympány se rozezněly plnou silou a otřesy přešly v prudké šhubání. Orchester v mušliče hrál forte fortissimo, tympány mi bubnovaly do uší, až mne sluch přecházel, a šhubání bylo tak silné, že mi mušlička několikrát málem vyklouzla z dlaně.

Ale fortissimo netrvalo dlouho zrovna jako šhubání. Orchester se najednou ztišil, mušlička se už jen zachvívala a moje prsty zněžněly. Perličky jsem už jen něžně laskal, dokud její tóny úplně neztichly a mušlička nespočívala v mé dlani nehybně. Přestal jsem s laskáním a otevřel oči. Zapadající slunce mi svítilo rovnou do očí ale pranic mi to nevadilo. Seděl jsem na břehu moře ještě hodnou chvíli s mušličkou v dlani, neschopen myšlenky ani pohybu. Jen jsem se jemně usmíval. Po chvíli jsem mušličku zvedl k ústům, celou ji něžně zulíbal jak zevnitř tak zevně až mi jemňounce znovu na chvilku zahrála svou rajskou melodií, pak jsem ji jemně zavřel, zajistil západkou a uložil zpět do truhlice. Postupně jsem k ní pečlivě uložil i ostatní drahocennosti. Truhlici jsem uzavřel, zvedl ze země a vydal jsem se s ní ke své lodi. Nesl jsem ji tiše a pokorně, ale byl jsem plný nádherných pocitů. V rukou jsem měl poklad nesmírné ceny, nepopsatelné nádhery. Cítil jsem se jako král.

A to vše díky tobě, lásko moje překrásná, nesmírná, věčná. Od této chvíle tě nadevše miluji, od této chvíle jsem jen a jen tvůj. Navždy.

